

Odense d. 22/12 - 1941.

Kære Herr. Martinus!

Vi nærmer os otter Jul, det kendes blandt andet paa Nærhedsen i Prædiken og Indsamling til Søndmænds gamle, fattige og arbejdsløse.

Naar jeg om Aftenen kommer i Seng og Sovner ikke straks indfinder sig, søger jeg i Tankerne ofte ud til de Millioner af Mennesker, som nu danner Front mod hinanden, og som i Henhold til nuværende Søndmænds Lov, med deres eget Biv som Indsats, skal bekriige hinanden. Herude hvor Ansigterne præges af Haabløshed, Mismod og Fortvivlelse over al den Ufred, alt det onde som de her bliver Vidne til. Her overalt hvor de gaar og staar føles det usandseligt, som en lunende Død, sniger sig omkring dem. Samvittigheden taler til Sindene, snart som en stille og advarende Røst, snart voldsomt som til dem, der lider under Angerens tungende Tryk. Men ikke fra disse Menneskers indre drænger sig frem mangt et "hvorfør" en saa ubli Gøbene er bleven dem til Del, ingen giver Svaret.

I deres Berøthed venter det med Gnoster, Tanker og Haab som gaar ud paa dog at

maatte opleve den Dag da denne frygtelige
 Krig standses. Og til de Mennesker som just
 nu staar derude og betjener Krigsmaskine-
 riet under en eller anden Form, dem burde
 der isar vises Medlidenshed og Opmarksomhed,
 og om det blot var muligt derud, — at
 Radiofonien lod bekendtgjøre Verden over, at
 Gulekysten naar Skibborne ringer og Morskets
 sender sig over Jorden, da skal alle Fjendtlig-
 heder standses paa alle Frontier, fra Osten til
 Vesten, og da vil Skaberer af ^{det} kommende
 internationale Fredsrige paa Jorden, komme
 til Mikrofoner, og gennem Etteres tale til
alle over Emnet: "Opfyldelsen af det store
 Hellighedsbud, i Form af tolv afgjorende
 Punkter". — —

Naar Pires Tale var endt Martinus,
 vilde en Andagtsstund vare oplevet af en
 forpint Verdens Menneskelighed, som for en
 Lunde havde felt sig droget mod en højere
 Sfar, op fra det lave, det mørke, op mod
 en højere Idealer hvor alt var Fred, Lys og
 Hellighed.

Men Virkningerne af Krigens Marsager
 lader sig ikke standse paa nuværende

Tidspunkt, Kampværene derude rykker hin-
anden nærmere og nærmere indtil "den end-
dag" kommer over Jorden.

Som studerende af "Livets Bog" ved jeg
at Smerten viser Vejen til Gud, til Sand-
heden og Livet; og at Almagten ifølge ori-
ge Lære, ustandselig fører Væsenene fremad
og opad.

Jeg ved ogsaa at naar Tiden er inde,
da Skædet fra Krigen Brandstænder stiger
op med det mentale Mærke som angives
Jorden; vil det komme til at forestå
sig i en ny Tids Morgenrøde, en Tid hvor
en vorig Fred bliver en Hensigtsmæssig med-
lem Nationerne, en Tid hvor det derfor
vil bære mod den Dag da Fredsbanneret
fra Norden første Gang rejser over den nye
Verdenssteds "Freds og Fællesskabspalads", højt
over de Nationers Flag under hvilkke Broder-
myrderierne i Dag finder Sted.

En samlet Menneskethed, vil da
i Tankerne søge mod ham som i
sin Bevidsthed var Bærer og Budbringeren
af det alt sammen, alt det som blev
til en "Verdens Fællesskabsfødsel".

Selv om jeg ikke er helt dristig ved det,
 saa vover jeg alligevel at nedlægge Billæst af
 en kun halvfordig Buste, Tiem er løbet fra
 mig, Tanken var at faa den ferdig til Jul.
 Men skulde De nu muligvis have noget imod
 at jeg forsøger mig videre med Arbejdet,
 forventer jeg det bliver meddelt mig. -

Nu til Dem og Deres Medarbejdere
 paa Kontoret en Tak for alt i det Par
 som nu gaar paa Hæd, en glædelig Jul,
 og alle gode Ønsker for 1942.

